

Pan SPENCER

On věří v sex na první pohled. Ona stále čeká na toho pravého.

— T.L. SWANOVÁ —

BYL NÁDHERNÝ, STARŠÍ A MĚL TU NEJHORŠÍ POVĚST V CELÉ ANGLII. Z TOHO, JAK SE NA MĚ DÍVAL, MI BĚHAL MRÁZ PO ZÁDECH.

Poprvé jsme se potkali na svatbě, kde za mnou vyšel ven a políbil mě.

Podruhé skončilo naše setkání obrovskou hádkou, při které jsem ho vyhodila ze svého domu.

Potřetí jsme si vyšli na dvojité rande naslepo.

Dokážete si asi představit mé překvapení, když jsem u stolu, kde na mě a mou kamarádku čekali dva krasavci, spatřila povědomé modré oči.

Ale... ne...

Byl sarkastický, vtipný a ať se propadnu, jestli to nebyl ten nejrajcovnější parchant, jakého jsem kdy viděla.

Pak mi poslal e-mail s třiceti důvody, proč bych si s ním měla vyjít na rande.

Čekala jsem imponující a inteligentní seznam. Zvědavě jsem se dala do čtení.

1. důvod – Mám bílé zuby.

2. důvod – Mám rád svoji babičku.

3. důvod – Nosím boty velikosti 46 – sama si dej dvě a dvě dohromady.

Ten muž je trouba a jeho seznam obsahoval ty nejbizarnější věci, jaké jsem kdy četla.

A nejlegračnější.

Smáli jsme se ostošest... a milovali se ještě víc.

Všemu se dá utéct... kromě minulosti. A ta jeho nás dohnala.

Divocí a krásní sukničkáři přece o nevinné holky, jako jsem já, nestojí, nebo ano?

*„Hledáte čtení plné chemie, od kterého se nebudete moci odtrhnout?
Pan Spencer je kniha pro vás!“*

– čtenářská recenze Amazon

PAN SPENCER

T. L. Swanová

Přeložila Michaela Vavrušová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Mr. Spencer © 2019 by TL Swan

First published in 2019 by TL Swan

Translation © Michaela Vavrušová, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-854-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-853-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-311-7 (print)

PODĚKOVÁNÍ

Neexistují dostatečně vřelá slova,
kterými bych mohla poděkovat svému báječnému týmu.
Nepíšu knihy sama. Mám na to celou armádu.
Tu nejlepší armádu na světě.

Kellie, nejskvělejší osobní asistentce na celé planetě.
Jsi úžasná. Děkuji ti za všechno, co pro mě děláš.

Keeley, jsi nejen výjimečná dcera, ale nyní také báječná
zaměstnankyně. Jsem ti vděčná, že se mnou chceš pracovat.
Moc to pro mě znamená.

Mým senzačním beta čtenářkám: mámě, Vicki, Am, Rachel, Nicole,
Lise K.,

Lise D., Nadie a Charlotte. Děkuji vám. Musíte toho se mnou tolik
vytrpět a nikdy si nestěžujete, ani když kvůli mně musíte čekat na
další kapitolu. Jak se mi poštěstilo, že jste mi vstoupily do života
a já vás mohu nazývat svými kamarádkami, to nikdy nepochopím.

Reno, vtrhla jsi mi do života jako
závan čerstvého vzduchu a nějak sis mě získala.
Děkuji, že mi věříš. Jsme jako jin a jang nebo tin a tang.

Vicu, pomáháš mi se zlepšovat a já si velmi vážím tvého přátelství.
Virginio, děkuji ti za všechno, co pro mě děláš. Moc si toho cením.

Mým motivovaným šmejdům: miluju vás k sežrání. Vy víte, kdo jste.

Lindě a mému PR týmu v nakladatelství Forward.
Jste se mnou od začátku a budete se mnou až do konce.
Za všechno vám děkuji.

Mým holkám ve Swan Squadu. Mám pocit, že dokud vás mám na své
straně, tak dokážu cokoli. Díky, že mě každý den rozesmáváte.

Letos přidávám na svůj seznam ještě někoho nového.
Amazon.

Děkuji, že mi poskytujete tak báječnou platformu,
kde mohu své knihy přivádět k životu. Jsem svou vlastní paní.
Bez vás bych neměla práci svých snů.
Vaše důvěra a podpora, kterou poslední rok projevujete mé práci,
jsou naprosto ohromné.

A svým čtyřem důvodům k životu,
mému nádhernému manželovi a třem dětem:
Vaše láska je moje droga, moje motivace a moje poslání.
Bez vás nemám nic.
Všechno, co dělám, dělám pro vás.

VDĚK

*Schopnost být vděčný;
schopnost projevit uznání a laskavost.
Věřte vesmíru.
Vždy vám odpoví.*

VĚNOVÁNÍ

*Tuto knihu bych chtěla věnovat abecedě,
jejíž šestadvacet písmen mi změnilo život.*

*V těchto šestadvaceti znacích jsem se našla
a nyní žiji svůj sen.*

*Až si budete příště abecedu odříkávat,
vzpomeňte si na její moc.*

Já to dělám každý den.

Charlotte

Ti samí falešní lidé. Ten samý hloupý dav. Ti samí nezajímaví muži, které znám celý život.

„Že ano?“ dolehne ke mně čísi hlas.

Co?

Neochotně se vrátím pohledem k muži stojícímu přede mnou. Za boha si nemůžu vzpomenout na jeho jméno, ačkoli jsem si poměrně jistá, že bych ho znát měla. Vždycky se na mě zoufale snaží zapůsobit, když na něj na nějaké takové rodinné akci narazím.

Což je často.

„Pardon, asi jsem se přeslechla. Co jste říkal?“

„Říkal jsem, že je úžasné se s vámi blíže poznat.“ Vycení zuby a pokouší se mě okouzlit svým šarmem.

Rozpačitě se usměju. „Ano. Ano, to je.“ Očima si ho změřím od hlavy k patě. Asi není zas tak hrozný. Vysoký, snědý, pohledný. Má vše, co by ve mně mělo budit zájem... jenže nebudí.

Neskutečně se nudím, jako kdybych byla cizinec, co stojí někde v koutě a jenom odtamtud pozoruje všechny ty krásné lidi okolo sebe. A vím, že bych se tak cítit neměla, protože z pohledu společnosti k těm krásným lidem patřím taky.

„A pak jsem šel na Harvard studovat práva a samozřejmě jsem odpro-
moval s červeným diplomem,“ pokračuje ten nezázivný hlas úmorně.

Usmívám se, kdy se sluší, ale přitom se rozhlížím po místnosti a dělám cokoli, jen abych unikla téhle uspávající konverzaci. Ztěžka si povzdechnu a myšlenky se mi rozutečou všemi směry. Svatební hostina je nádherná – úplně jako vystřižená z pohádky. Koná se na exotickém místě, všude svítí malá světýlka, člověk může kolem sebe obdivovat spoustu úchvatné módy a jsou tu všichni, kdo něco znamenají.

Proč mě ten chlap nezajímá? Poslední dobou mám dojem, že mě nezajímá vůbec nikdo. Netuším, co se to se mnou děje.

Vykulím oči na kamarádku, která stojí na opačném konci sálu, a mlčky ji prosím o pomoc. Naštěstí to pochopí a okamžitě k nám zamíří.

„Charlotte.“ Rozzáří se a políbí mě na tvář. „Všude tě hledám.“ Zaculí se na toho chudáka přede mnou. „Mohla bych vám ji na okamžik ukradnout, prosím?“

Obličej mu povadne. Semkne rty a neochotně přikývne. „Jistě.“

Lehce mu zamávám a zavěsím se za paži své kamarádky. Společně vykročíme k sálu.

„Díkybohu za to,“ zamumlám polohlasem.

„Jednoho dne tě nezachráním. Byl to fešák jako hrom.“ Nesouhlasně zamlaská a vezme nám z tácu od kolemjdoucího číšníka dvě sklenice šampaňského. Usměju se, vezmu si od ní svou sklenici a pak si stoupneme těsně mimo dohled toho muže, co jsme mu právě unikly.

Lara je jedna z mých nejdůvěrnějších kamarádek. Naši tátové byli od dětství nejlepší přátelé, takže jsme jedna druhou tak nějak automaticky zdědily. Je pro mě něco jako sestra. Naše rodiny se pohybují ve stejných společenských kruzích a míváme spoustu společných akcí. Nevídám ji tak často, jak bych chtěla, protože teď bydlí v Cambridge.

Pak k nám patří ještě Elizabeth, naše další kamarádka. Elizabeth je naším přesným protikladem. Seznámily jsme se s ní ve škole, na kterou se dostala díky stipendiu. Její rodiče žádné peníze nemají – ale božíňku, jestli někdo ví, jak se bavit i bez nich, tak je to Elizabeth. Je divoká, bezstarostná a vyrostla bez společenských zábran, které Laru a mě svazují. Může si randit, s kým chce, nikdo nepase po jejích peně-

zích a nikdo ji nesoudí. Abych řekla pravdu, tak si nejsem jistá, jestli někdo soudí mě nebo Laru, ale naši tátové jsou oba velmi zámožní muži a s tím privilegiem se zároveň pojí povinnost udržovat dobré rodinné jméno a pověst. Jak Lara, tak já bychom daly nevím co za to, abychom mohly žít takový život jako Elizabeth. Elizabeth – nebo Beth, jak jí mezi sebou říkáme my – bydlí v Londýně a je beznadějně zamilovaná do představy být zamilovaná. Zdá se sice, že k tomu nemůže najít toho pravého mužského, ale aspoň si sakramentsky užívá jeho hledání.

Zato já... No, mě láska nikdy moc nezajímala. Poté, co mi v mých osmnácti letech nečekaně zemřela máma při autonehodě, mě pohltil zármutek. Můj táta a dva bratři mě div neudusili svým ochraňováním. Chodila jsem do školy, trávila čas se svými kamarádkami a několik let se vzpomínala. Roky mezitím ubíhaly překvapivou rychlostí a já jsem najednou oslavila dvacet čtyři let, aniž bych však měla nějaké pořádné zkušenosti s muži.

„Uf, to je ale krasavec,“ zašeptá Lara zpoza své sklenice s vínem.

Sleduji její pohled do rohu, kde uvidím postávat vysokého muže s tmavými vlasy. „Nechodíš náhodou s někým?“ připomenu Laře.

„Myslím tím, že je to krasavec pro tebe. Někdo se za tebe na ty mužské koukat musí.“

Zakoulím očima.

„Copak tě tu opravdu nikdo nezaujal?“

Přelétnu pohledem po sále, ve kterém to šumí hovorem, a pak po plném tanečním parketu. „Ani ne,“ povzdechnu si.

Lara se zabere do konverzace se ženou vedle nás, čímž naši debatu prakticky ukončí, a já se rozhlédnu po dekadentním tanečním sále. Zvednu zrak ke stropu a nádherným křišťálovým lustrům, které z něj visí.

Zbožňuji lustry. Popravdě řečeno zbožňuji stropy obecně. Pokud má místnost pěkný strop, jsem z toho úplně unesená.

Zatímco Lara si dál povídá s dámou vedle sebe, brousím očima po davu lidí, dokud se zničehonic nezarazím. V horním patře stojí muž.

Mluví s dalšími dvěma muži a ženou v pokročilém stádiu těhotenství. Má na sobě dokonale padnoucí tmavě modrý oblek a bílou košili.

Chvilí ho pozoruji, jak se nespoutaně směje, a samotné mi zacukají koutky. Ten vypadá aspoň zábavně. Je ďábelsky pohledný, evidentně starší než já a má světlé vlasy, které jsou nahoře trochu delší. Povšimnu si také jeho hranaté brady a dolíčků ve tvářích.

Zajímalo by mě, kdo to je.

Dál přejíždím očima po sále, ale pohled mi neustále zalétá zpět k němu. Zrovna svým přátelům vykládá nějakou historku a energicky přitom gestikuluje rukama, aby své vyprávění zdůraznil. Ti tři, co mu dělají společnost, se řehtají na celé kolo. Vtom kolem něj projde nějaký muž, poplácá ho po zádech, cosi mu řekne a vzápětí zase všichni propuknou v smích. Popjím šampaňské, ztracená ve vlastních myšlenkách.

Hmm.

Zběžně pohlédnu ke dveřím a pak mrknu na hodinky. Je za dvacet minut jedenáct. Domů ještě jít nemůžu, je příliš brzy. Popravdě řečeno bych si radši nechala trhat zuby než se účastnit těchhle akcí.

Oči mi zabloudí zpět k tomu zajímavému muži, jenže tentokrát zjistím, že se dívá dolů směrem ke mně. Provinile uhnu pohledem. Nechci, aby věděl, že jsem si ho všimla. Napiju se šampaňského, znovu se zahledím do davu a předstírám, že jsem zaneprázdněná.

Lara ustane v konverzaci a po chvíli se otočí ke mně.

„Kdo je tamhleten muž?“ vyzvídám.

Svraští čelo a rozhlédne se kolem. „Kdo?“

„Ten chlap v horním patře.“ Rychle tam blýsknu očima a spatřím, že na mě stále civí. „Teď se tam nedívej, protože kouká přímo na nás,“ zašeptám.

„Kde?“

„V horním patře, mluvím s tou těhotnou ženou.“

„Aha.“ Potutelně se usměje. „To je Julian Masters. Soudce. Zatraceně povedený exemplář, co? Jednou odověl.“

Vzhlednu právě včas, abych viděla, jak jeden z mužů pokládá ruku na břicho té těhotné ženy, pak ji políbí na tvář a ona se na něj láskyplně usměje. „To musí být jeho nová žena,“ zamručí Lara a znechuceně ohrne ret. „Šťastná mrcha.“

„O tom nemluvím. Myslím toho blondáka,“ opravím ji.

Podívá se zpátky a protáhne obličej. „Aha. To je...“ Přimhouří oči a na okamžik se zamyslí. „Jo, to je pan Spencer. Na toho ani neplývej pohledem.“

„Proč ne?“ podívám se.

„Je to nejžádanější starý mládenec v Londýně. Opovržením hodný mizera.“ Nadzdvihne obočí. „Podle toho, co jsem slyšela, je solidně napakovaný, a tím nemyslím jeho peněženku.“

Rozšířím oči. „Aha.“ Kousnu se do spodního rtu a znovu na něm spočinu pohledem. „Jak to víš?“ zašeptám, neschopná od něj odtrhnout zrak.

„Ze stránek všech bulvárních plátek, nehledě na to, že si ho bere do pusy každá ženská v Londýně. A to doslova.“ Protáhne mi ruku pod paží. „Je to ten typ chlapa, na kterého se můžeš dívat, ale nesa-
hat. Ani na to nemysli. Věř mi.“

„Samozřejmě,“ zamumlám nepřítomně. „To by mě ani nenapadlo.“

„Nejspíš právě teď chodí s deseti ženskýma zároveň. Randí s autoritativními typy. Výkonnými ředitelkami, módními návrhářkami, modelkami a podobnými profesionálkami.“

„Aha, já...“ Pokrčím rameny. „Je moc hezký, to je jediný důvod, proč se ptám. Nemám o něj zájem ani nic takového.“

„To je dobře, protože on je záruka zlomeného srdce převlečená do sexy obleku.“ Sykavě se nadechne a hltá ho očima. „Ale rozhodně je k sežrání, co?“

Opět na něj vrhnu kradmý pohled a pousměju se. Proč musí být všichni sexy chlapi skoro vždycky děvkaři?

„Jo,“ povzdechnu si a dopiju sklenici. „To každopádně.“

„Pojďme si popovídat zpátky za tím milým fešákem. Ten chudák tě uhání už celé měsíce.“

Krátce se na dotyčného zadívám a zašklebím se. „Ne, díky.“ Když se kolem nás mihne číšník, vezmu si z jeho tácu další šampaňské. „Jak se sakra vůbec jmenuje?“

Spencer

„Dáš si něco k pití, miláčku?“ zeptá se a spustí jí ruku k těhotnému břichu. „Jsi v pořádku?“ ujišťuje se tiše v domnění, že ho neuslyšíme.

Bree na mého nejlepšího kamaráda vykulí oči. „Jsem v pohodě, Juliane. Mohl by sis laskavě na chvíli přestat dělat starosti?“

Vyměníme si se Sebastianem pohledy a zakoulíme na sebe očima. Co proboha provedla s mým nejlepším kámošem a kdo je ten pozér, co stojí na jeho místě?

„Přinesl bys mi prosím tě limonádu?“ požádá ho Bree s úsměvem.

„Nenechávejte ji ani na minutu o samotě,“ ukáže Julian na Seba a na mě, než zmizí v davu.

Obrátím oči v sloup. „Jo, jo. Bože, Bree, musí ti už lézt krkem. Je dotěrný jak zasraná veš.“

Bree se zahihňá. „Hodně to hrotí.“

Usměju se na tu úchvatnou ženu před sebou. Změnila mému nejlepšímu příteli, Julianu Mastersovi, život a já ji za to zbožňuju.

Julian se vynoří z davu s pitím. Pohledem zabloudím dolů, kde spatřím ženu v růžových šatech. Ještě nikdy jsem ji neviděl.

„Kdo je proboha tohle?“ užasnu a prohlížím si tu dokonalou ženu.

„To je lady Charlotte,“ odpoví Julian.

„Lady?“ pokrčí čelo Bree. „Ona má titul?“

„Její otec je hrabě z Nottinghamu.“

„Opravdu?“ prohodím fascinovaně.

„Neobtěžuj se ji uhánět. Ta je zcela a naprosto mimo tvou ligu, starouši.“ Julian se napije piva. „Dokonce i na tebe má příliš modrou krev.“

Pozoruju to nádherné stvoření, jak se baví a směje se svou kamarádkou.

„Dopijeme a půjdeme, paní Mastersová,“ obrátí se Julian ke své ženě.

„Dobře,“ usměje se.

Otráveně se na své přátele podívám. „Proč už chcete jít? Zůstaňte tu s námi.“

„Protože mě mnohem víc láká odvézt si svou překrásnou ženu domů, kde budu moci s jejím tělem provádět nepopsatelné sprostárny, než tady zůstat s vámi dvěma.“

Ušklíbnu se na Masterse. „Ty jsi ale klikař.“ Pohled mi padne zpět na lady Charlotte. „Asi budu muset ten tvůj těhotenský sex, o kterém furt tak básníš, taky prubnout, Mastersi,“ konstatuju.

„K tomu ale budeš potřebovat ženu, abys mohl něco zkoušet, Spenci,“ opáčí.

Očima se vrátím k té krásce v růžových šatech. „Víš, že mám rád výzvy. Třeba lady Charlotte umírá touhou být dneska oplodněna,“ poznamenám.

Julian obrátí oči v sloup.

„Nebo spíš umírá touhou se od tebe dostat co nejdál,“ utrousí Seb.

Pohlédnu na svého drahého přítele. „Vsadím se s tebou o dvě stě liber, že s ní do příštího týdne touto dobou budu mít rande.“

„Vsadím se o dvojnásobek. Čtyři stovky,“ prohlásí Masters. „U té nemáš šanci, ani kdyby ses na hlavu stavěl.“

„Platí.“ Zakřením se. Položím ruce na Breeino těhotné břicho a dám jí letmou pusou na tvář. „Ahoj, drahá. Užij si své nepopsatelné sprostárny.“ Otočím se a zamířím k ženě v růžovém.

„Spencere!“ uslyším za sebou volat ženský hlas. Když se ohlédnu, spatřím brunetu v přiléhavých černých šatech. Jasně, je velice atraktivní, ale na lady Charlotte ani zdaleka nemá.

„Ahoj,“ usměju se.

Podá mi ruku. „Já jsem Linda.“ Zaváhá. „Loni jsme se potkali na vánočním večírku.“

S nuceným úsměvem se pokouším se na tu ženu rozpomenout. Ne, nic se mi nevybavuje. „Ano, vzpomínám si,“ zalžu. „Jak se máš?“

Okamžitě se rozzáří. „Skvěle, jenom mám takový problém.“

„Jaký?“ zamračím se.

„Zdá se, že v mém pokoji je nějaké pokažené potrubí.“

„Opravdu?“ ušklíbnu se. V tomhle resortu jsou hotelové pokoje a ona patrně přespává v jednom z nich.

„Opravdu. Napadlo mě, jestli by ses na to po svatbě nemohl přijít mrknout.“
Uchechtnu se. Páni. To je ten nejstarší figl na světě. „Jsem v protahování trubek velice zdatný,“ poškádlím ji.

„To si dokážu představit.“ Zahihňá se a podá mi klíč. „Pokoj 282,“ zaculí se.

Také se na ni zaculím a nacpu si klíč do kapsy. „Pokud mě teď omluvíš, musím jít někoho pozdravit.“

„Dobře. Uvidíme se později.“ Zazubí se.

Kristepane.

Procházím kolem tanečního parketu, oči přilepené k ženě v růžových šatech. Je drobná, s ladnými křivkami a má ten nejdokonalejší obličej, jaký jsem kdy viděl. Právě se baví se dvěma muži, kteří jí stojí každý po jednom boku. Jeden je starší, zatímco druhý může být zhruba v mém věku. Popírám pivo a sleduju její pohyby.

Hmm, je nehorázně nádherná a přirozeně ženská.

Výrazně se také liší od mého obvyklého vkusu na ženy. Působí takovým jemným a nevinným dojmem. Promnu si o sebe rty a upřeně ji pozoruju. Ve stejnou chvíli si za mnou přijde stoupnout Brendan, můj starý kamarád ze školy.

„Nazdar, Spenci.“ Plácne mě do zad.

„Kdo je ta žena?“ zeptám se roztržitě.

Pokrčí čelo. „Která?“

„V růžových šatech. Charlotte.“

Vytřeští oči a zasměje se. „Od té se drž dál, starouši. Na tu nemáš.“

„A to říkáš proč?“

„Dělá si na ni zásluku každý chlap v celém hrabství a ona žádnému z nich nevěnuje sebemenší pozornost.“ Cítím, jak mi při té výzvě přeběhne po kůži mravenčení. „Opravdu?“

„Ano. A pak, i kdyby o tebe nakrásně projevila nějaký zájem, ještě se musíš dostat přes jejího otce a bratry.“

Svraštím obočí. „Co tím myslíš?“

„Ten napravo je její otec. Pokud vím, je to třetí nejbohatší muž v zemi. Vlastní kasina po celém světě a všude má známosti. Nalevo od ní stojí její starší bratr Edward. Naprostý a absolutní parchant.“

S přimhouřenýma očima si ho prohlížím. „Čím se Edward živí?“

„Střeží Charlotte, co tak slyším. Nespouští ji z dohledu. Bere to kurva jako práci na plný úvazek.“

Pozvednu k němu sklenici v němém přípitku.

Zavrtí hlavou. „Tu ne, Spencere. Ta je opravdu tabu. Je na tebe moc nevinná.“

Zaplaví mě vlna vzrušení. „Požitek z lovu je super věc, kamaráde.“

Zasměje se. „Aby to nebyl spíš požitek z touhy po smrti. Zahrávej si s ní a její otec tě bez mrknutí oka zavraždí.“

Usměju se, otočím se a dál se dívám, jak Charlotte rozmlouvá s oběma muži. „Výzva se přijímá, starouši.“

Uchechtne se nad sklenicí piva a potřese hlavou. „Nepřekvapilo by mě, kdybychom se příště viděli na tvém pohřbu.“

V očích se mi roztancují veselé jiskřičky. „Připrav si nějakou fajnovou smuteční řeč, jo? Určitě to bude stát za to.“

Rozesměje se, znovu potřese hlavou a zmizí v davu.

Zůstanu stát o samotě a jenom ji sleduju. Nic krásnějšího jsem už velmi dlouho neviděl. Najednou vzhledne, přistane na mě očima a zachytí můj pohled. Pousměju se a mlčky k ní zvednu pivo na znamení přípitku. Okamžitě odvrátí zrak a začne si před sebou pohrávat s rukama.

Nespouštím z ní oči, zatímco se v duchu usmívám.

Jen upalujte, chlapci.

Chci ji o samotě.

Charlotte

Pan Spencer se svůdně usměje a pozvedne směrem ke mně sklenici. Nervózně si skousnu dolní ret. Opravdu to bylo na mě? Stojí sám uprostřed davu, v jedné ruce pivo, druhou ruku má zastrčenou v kapsu svého drahého obleku. Odtrhnu od něj oči a žaludek mi v břiše udělá vzrušený kotrmelec.

Nech toho! Nejspíš tím ani nemířil na mě.

„Charlotte, rád bych tě s někým seznámil,“ oznámí mi otec.

„Tati, teď ne. Nechci se seznamovat s žádnými tvými nudnými kamarády.“ Povzdechnu si.

Obrátí oči v sloup a já zalétnu pohledem zpět k panu Spencerovi, který na mě stále ještě zírá. Obrátím pozornost k otci. „Kdo je to?“ odfrknu si.

„Jmenuje se Evan. Zním jeho rodinu a čírou náhodou je to právník.“

Zašklebím se. „Otče, prosím tě,“ zasténám. „Přestaň. Nehodlám chodit se synem žádného z tvých nudných kamarádů.“

Můj bratr Edward vrhne na otce zamračený pohled. „Ano, prosím tě, přestaň. Při té představě se mi chce vraždit.“

Zakoulím na svého přehnaně ochranného bratra očima. „Ty taky.“

Otec s Edwardem se ponoří do konverzace, čímž mi poskytnou příležitost opět stočit pohled k panu Spencerovi. Sotva se naše oči setkají, pokrčí prst a naznačí mi, abych šla za ním.

Já?

Svráštím čelo, rozhlédnu se kolem a ukážu si na hrudě.

Přikývne. Na tváři mu pohrává sexy úsměšek. Podívám se na obě strany a rázem mě naplní pocit provinilosti. Nepatrně zavrtím hlavou.

Ach můj bože. Žaludek se mi zahoupe.

Znovu pokrčí prst a já se přistihnu, jak se hryžu do spodního rtu a sklápím hlavu, abych zakryla úsměv.

„Mám ti přinést pití, Charlotte?“ zeptá se mě bratr.

„Prosím.“ Zaculím se a ze všech sil se soustředím na to, abych se už na pana Spencera neohlížela.

Můj otec se dá do hovoru s nějakým mužem, který kolem nás prochází, a já nervózně tčkám zrakem po sále. Nejsem si jistá, jestli si mám jít s panem Spencerem promluvit, nebo ne. Ne, je to špatný nápad. Možná se místo toho radši zajdu nadýchat čerstvého vzduchu.

„Jdu na dámy,“ pošeptám otci.

„Dobře, zlato.“ Usměje se a já mu položím ruku na rameno. Projdu tanečním sálem ven na zadní terasu a dolů po schodech. Po zahradě jsou rozsetá dekorativní světylka, která jí dodávají romantickou

atmosféru. Číšníci kolem ní krouží s tácy luxusních koktejlů a šampaňského. Je to úchvatná svatba a pečlivost, s jakou byla připravena, si zaslouží obdiv. Každíčký detail je dokonalý. Vykročím po cestě dolů k venkovním záchodům. Jakmile k nim dorazím, vlezu si dovnitř a zavřu za sebou dveře.

Konečně klid.

Z dálky ke mně doléhá hudba, zatímco si v zrcadle prohlížím svůj odraz a přetírám si rty fuchsiovou rtěnkou. Husté blondaté vlasy, které mi sahají k ramenům, mám rozpuštěné a na jedné straně sepnuté za uchem. Perfektně padnoucí růžové šaty bez ramínek elegantně objímají mé křivky. S pohledem stále upřeným do zrcadla o sebe promnu rty. Nakonec ztěžka vydechnu a hodím rtěnkou zpátky do stříbrné kabelky.

Nejžádanější starý mládenec v Londýně, opovržením hodný mizera.

Výborně. První muž, který mě po kdovíjak dlouhé době přitahuje, a je to sukníkář. Jak typické.

Aspoň jednou bych si přála potkat počestného muže, který je zároveň přitažlivý.

Proč to musí být vždycky buď jedno, nebo druhé? Kdo tohle zpropadené pravidlo vymyslel, že každý chlap, který je aspoň trošičku zajímavý, musí být záletník? A proč jsou všichni hodní chlapi nudní jako prase? Bůh musí být stoprocentně chlap.

Naposledy se na sebe podívám, než vyjdu zpět do zahrady a zamířím po cestě směrem k oslavě.

„Charlotte,“ zavolá za mnou hluboký hlas.

Otočím se a překvapeně zavrávám. Je to on.

Je to pan Spencer.

Svůdně se usměje a zahledí se mi do očí. „Zdravím.“

Prudce se mi zrychlí tep. „D-dobrý večer.“ Nervózně se pousměju.

Přistoupí ke mně, vezme mě za ruku a já se zhluboka nadechnu. Zvedne mou dlaň do vzduchu a kývne hlavou, jako by se ukláněl. „Odpusťte mi, že jsem šel za vámi, ale musel jsem se jít seznámit s nejkrásnější ženou v sále.“ Něžně mě políbí na hřbet ruky a já povytáhnu

obočí. „Jmenuji se Spencer.“ Se rty stále přitisknutými k mé kůži mě obdaří dalším úsměvem.

Ach, je opravdu docela...

Spěšně mu ruku vytrhnu. „Vím, kdo jste, pane Spencere.“

Jeho úsměv se rozšíří a on se do mě vpije šibalskýma očima. „Opravdu?“ pronese úlisně s lehce nadzdvihnutým obočím.

Neklidně před sebou sepnu ruce. „Vaše pověst vás předchází.“

Roztáhne ústa ještě víc a zazubí se na mě. „Ále, nemůžete přece věřit všemu, co se povídá, vidíte?“

Má hluboký a pronikavý hlas. Jeho slova mi bůhvíproč prosakují až do morku kostí.

„Mohu vám nějak pomoci?“ zeptám se. Co sakra chce?

„To doufám.“ Opět se pousměje a zvedne mi ruku. „Prokázala byste mi tu čest a zatančila si se mnou?“

Úzkostlivě polknu. Pan Spencer spustí rty zpátky k mé ruce a zlehka mě políbí. Svýma sexy očima se zavrtává do těch mých.

Tak jo, kruci... je dobrý. Fakt dobrý.

„Já...“ zmlknu, protože se vážně nedokážu soustředit, když se mě dotýká.

Je tak troufalý.

„Charlotte?“ zopakuje a vytrhne mě ze zamyšlení.

Rozrušeně zavrtím hlavou. „Nemyslím, že je to dobrý nápad.“

Otočí mi ruku a vtiskne mi jemný polibek na vnitřní stranu zápěstí. Cítím jeho dotek až v žaludku.

„Proč ne?“ Lehce mi zápěstí olízne a mně se na místě málem podlomí kolena.

Pro smilování boží!

„Můj otec a můj bratr...“ Zakaboním se, když mi hlas vyzní do ztracena. Jak mám sakra poskládat dohromady dvě slova, když mi tohle dělá?

Posune se ke mně o krok blíž a vezme mě do náručí. „Tak si zatančujeme tady.“

Cože?

Přitáhne si mě k sobě, chytne mě za jednu ruku a s úsměvem se začne pohupovat do rytmu hudby. „Jste báječná tanečnice, lady Charlotte.“ Roštěacky se zakření.

Ušklíbnu se jeho do nebe volající drzosti. „Funguje tahle taktika na každou ženu, kterou potkáte?“

Poprvé se mu na tváři objeví upřímný úsměv a já cítím, jak mě jeho účinky zalechtají hluboko v břiše. „Prosím, nemluvte o jiných ženách. Jsem uprostřed námluv, soustředím se jen a pouze na vás.“ Zatočí se se mnou dokola a společně se zasmějeme jeho absurdnímu chování.

Pustí mě, zvedne ruku, otočí mě před sebou a pak si mě trhnutím přitáhne zpět k tělu. Najednou se ocitneme tváří v tvář.

Srdce mi poskočí, když k němu vzhlednu. „Musím jít,“ hlesnu.

„Proč?“ Po tváři mě pohladí jeho opojný dech.

„Otec mě bude hledat.“

„Kolik je vám let, lady Charlotte?“

„Mnohem méně než vám, pane Spencere.“

Pousměje se. „O tom nepochybuj.“ Skloní se ke mně a pomalu mě políbí na rty.

Stáhne se mi hrud.

Políbí mě podruhé, jemně a něžně, a jeho rty zůstanou viset jen kousíček od těch mých. Nedokážu se ubránit úsměvu – a přesně v té chvíli mě políbí potřetí, tentokrát o poznání naléhavěji. Ruce mi ovíne kolem pasu a přirazí si mě na tělo.

Takhle mě ještě v životě nikdo nepolíbil.

Vklouzne mi jazykem do otevřených úst a naše jazyky se dají do společného tance.

Celé tři minuty ho hltám, zatímco se líbáme jako pubertáci.

„Ježíši Kriste, Charlotte,“ zalapá po dechu, než se znovu zmocní mých rtů.

Ztratím nad sebou kontrolu a zabořím mu ruce do vlasů. Vzápětí mě do břicha zatlačí cosi tvrdého.

To je...?

Rychle polibek přeruším a odlepím se od něj. Stěží popadám dech.

Znovu se po mně natáhne, ale já ustoupím ještě dál. „Nesahejte na mě!“ zasyčím stroze a zvednu ruku v obranném gestu.

„Cože? Proč?“

Zakroutím hlavou. „Nejsem ten typ holky, na jaký jste zvyklý, pane Spencere.“

Nechápavě se zamračí. „A jaký typ holky to má být?“

„Nejsem žádná cuchta z vysoké společnosti. M-měl byste se vrátit dovnitř a najít si někoho jiného, kdo vás... pobaví,“ zakoktám.

„Já nikoho jiného nechci!“ odsekne. „Pokud jsem překročil nějaké meze, tak se omlouvám. Nikdy... chci říct...“

Zápolí s vlastními slovy a mate mě.

Opět ustoupím dozadu, abych mezi námi vytvořila větší odstup. „Překročil jste meze... o dost.“ Vzhlednu a spatřím na terase svého otce, jak mě hledá. „Musím jít.“ Prosmýknu se kolem pana Spencera, vyběhnu po cestičce a vystoupám nahoru po schodech. Když mě otec uvidí, usměje se.

„Můžeme vyrazit domů, Charlotte?“

„Prosím,“ přitakám tiše. Oči mi sklouznou zpět do zahrady, kde stojí pan Spencer.

Otec kolem mě ovine paži a odvede mě okolo domu dopředu, kde společně nasedneme do jeho bentley. Řidič za námi zavře dveře a já vyhlédnu ven právě včas, abych viděla, jak se ze stínů vedle domu vynořuje pan Spencer a sleduje, jak odjíždím.

Pousměje se a pošle mi vzdušný polibek. Okamžitě sklopím hlavu a sevřu v klíně svou kabelku.

„Byl to skvělý večer, vid?“ prohodí otec s úsměvem, když se dá auto pomalu do pohybu.

„To ano.“ Přinutím se mu úsměv oplatit. Bezděky si přitom konečky prstů přejedu po rtech, které mě stále ještě brní z doteku pana Spencera. Nenápadně se zaculím.

Není divu, že je to nejžádanější starý mládenec v Londýně.

Je dokonalý.

A problémový.

Charlotte

Auto vjede na pozemky otcova panství. Vydáme se po příjezdové cestě, která se vine kolem otcova rozlehlého pískovcového hradu, a pak pokračujeme po úzké silnici vedoucí k mému domu. Ze všech stran nás obklopují dokonale pěstěné trávníky. Hranice panství obchází jako obvykle bezpečnostní personál, který je přítomen ve dne v noci. Já i mí dva bratři máme na zdejších pozemcích každý svůj vlastní dům s vlastním vjezdem ze silnice, ale když jsme s otcem, používáme vždy jeho příjezdovou cestu. Při té myšlence mi zacukají koutky. Táta by se do svého domu ani jinudy vrátit nedokázal. Necítil by se doma, kdyby nejdřív neprojel tou obrovskou nóbl bránou.

Zbožňuji to tady. Personál mého otce je úžasný a já se tu vždy cítím v bezpečí. I když mi dělá starosti, že tady táta žije úplně sám. Nikdy se pořádně nevzpamatoval ze smrti mé matky. Byla to láska jeho života. Nemluvě o tom, že musel tvrdě bojovat, aby si vůbec vydobyl právo ji milovat. Byla to totiž dcera jeho hospodyně z dětství. Naše peníze pochází ze starých časů a předávají se z generace na generaci. Všichni v sobě máme hluboce vštípený význam své reputace ve společnosti. Když se zamiloval do dcery služebné, nesetkalo se to s příliš velkým nadšením. Připadá mi, jako by se toho od těch dob tolik změnilo... a zároveň, jako by se nezměnilo vůbec nic. Já bych se také nemohla

zamilovat do někoho ze služebnictva, a kdyby k tomu přece jen došlo, vypuklo by peklo.

Bílé oblázky na cestě odráží měsíční svit a mě při pohledu na naše velkolepé zahrady zaplaví vlna smutku. Štěstí si člověk za peníze nekoupí. Všichni bychom se bez váhání vzdali všech peněz, kdyby to znamenalo, že se znovu shledáme s matkou.

Zatímco zamračeně vyhlížím z okna, otec se natáhne a chytne mě za ruku, jako by nějak vytušil, co se mi honí hlavou.

„Všechno v pořádku?“ zeptá se tiše.

Zaženu své truchlivé myšlenky a usměju se na něj. „Jistě. Skvěle jsem se dnes večer bavila.“

„Co máš na programu zítra, drahoušku?“

„Nic. Budu pracovat na zahradě s Elouise.“

„Víš, že s péčí o zahradu pomáhat nemusíš.“

„Já vím.“ Láskyplně ho políbím na hřbet ruky. „Starám se o zahradu ráda, to přece víš. A jestli přitom můžu strávit den s Elouise, tím líp.“

Poněkud zmateně se usměje a zadívá se z okna. Vtipné na tom je, že se zdejšími personálem trávím více času než s kýmkoli jiným. Většina z nich pracuje pro otce už od mého dětství. Elouise je postarší dáma a naše rodinná zahradnice. Je milá, laskavá a já ji naprosto zbožňuji. Bydlí ve vesnici a pracuje pro nás zhruba dva roky. Stala se mi drahou přítelkyní.

Auto zastaví před mým domem. Nakloním se k otci a dám mu pusku, než mi Wyatt otevře dveře.

„Ahoj,“ zazubí se Wyatt a podá mi ruku, aby mi pomohl vysednout z auta. Zřejmě čekal, až přijedu, protože na svatbě nebyl.

„Ahoj, Wyatte.“ Oplatím mu úsměv, letmo mu položím ruku na hrud a pak kolem něj projdu do domu.

„Jak sis užila večer?“

„Skvěle, děkuji. Co ty?“

„Můj byl vcelku nezáživný.“

Aniž bych se přestala usmívat, pokračuji v chůzi. Wyattovi je něco kolem pětácti a je to můj osobní strážce. Obvykle se mnou chodí

všude, kam se hnu. Když začala společnost mého otce před šesti lety skupovat kasina, celý svět se nám ze dne na den obrátil vzhůru nohama. Lidé, se kterými obchodoval, najednou nejednali vždy tak čestně jako my. Museli jsme se chránit před neznámým. Právě tehdy jsme dostali každý přidělenou svou osobní stráž, která nás měla doprovázet na každém kroku.

Má matka s sebou v den svého úmrtí žádného strážce neměla a já vím, že otci od té doby neustále vrtá hlavou, zda by se té autonehody dalo zabránit, kdyby s ní býval jel nějaký bodyguard. Byla by tu dnes s námi?

Dříve se mi celá ta záležitost s ochrankou přičila, teď už jsem na ni ale zvyklá. A Wyatt aspoň není tak vlezlý jako bezpečnostní tým mého otce. To jsou opravdoví drsníci. Někoho takového bych vůbec nedokázala vystát.

Když se ohlédnou, uvidím tři z nich v autě za námi. Chodí s otcem všude a žádný z nich se mnou nikdy nenaváže oční kontakt. Víím, že je to proto, že jim můj bratr pohrozil smrtí, jestli se ke mně někdy přiblíží.

S Wyattem se to ale má jinak. Tomu se ohledně mě důvěřuje. Navíc se z nás stali přátelé. Žádní nejlepší kámoši ani nic takového – chová se vždy velmi profesionálně –, ale rozhodně se na něj spoléhám víc, než jsem čekala.

Krátce otci zamávám na rozloučenou a pak vystoupám po chodníku ke svému domu. Jeho auto se mezitím znovu pomalu rozjede a zamíří zpět k hlavní budově.

„Dobrou noc, Charlotte,“ zavolá Wyatt z opačného konce příjezdové cesty.

„Dobrou noc, Wyatte. Děkuji.“

Sotva za sebou zavřu dveře, otočím se, odložím kabelku na stůl v předsíni a zvednu ovladač, abych pustila televizi. Pak si to namířím přímou čarou do kuchyně, kde zapnu konvici. Pokaždé, když dojdou domů, dodržuji stejnou zaběhlou rutinu: televize, konvice, čaj. Jako kdyby svět nebyl úplně v pořádku, kdybych jednu z těch věcí

okamžitě neudělala. Necítím se dobře, když kolem vládne mrtvolné ticho. Paradoxní na tom je, že jakmile tu televizi zapnu, ani se na ni nedívám. Jen mám prostě ráda ten nezřetelný šum v pozadí, který vyluzuje.

Vezmu notebook a posadím se ke kuchyňskému pultu.

Kdopak jste zač, pane Spencere?

Natukám do Googlu jeho jméno a vzápětí se zamračím.

Počkat. Jmenuje se Spencer křestním jménem, nebo příjmením?

Představil se jako Spencer, ale já myslela, že je to jeho příjmení. Proto jsem mu také říkala pane Spencere.

Snažím se rozpomenout, co mi to o něm říkala Lara. Vytáhnu telefon, abych vytočila její číslo. Zvedne to po prvním zazvonění.

„Čau, kde jsi?“ vyhrkne rychle.

„Ále, jela jsem domů.“

„Proč?“

Skousnu si ret, abych se ubránila úsměvu. „Počíhal si na mě neblaze proslulý pan Spencer.“

Lara zalapá po dechu. „Nekecej. Co se stalo?“

Zahledím se na svůj odraz v kuchyňském okně a přistihnu se, jak se přes veškeré úsilí stejně usmívám. „Sledoval mě k venkovním záchodům a pak mě políbil.“

„To myslíš vážně?“

„Jo. Připomeň mi, jak se jmenuje...“

Zasměje se. „To ses ho na to zapomněla zeptat, když ti strkal jazyk do krku?“

Tiše se uchechtnu. „Jo, tak nějak.“

„Jmenuje se Spencer.“

Natukám do Googlu jméno Spencer a vyběhne mi milion různých Spencerů. „Jmenuje se Spencer křestním jménem, nebo příjmením? Jsem zmatená.“

„Vydrž vteřinku, snažím se si vzpomenout. Už to mám,“ zatrylkuje. „Jmenuje se Spencer Jones. Křestním jménem Spencer, příjmením Jones.“

Zadám do vyhledávače jméno Spencer Jones a obrazovku okamžitě zaplní jeho fotografie. Po tváři se mi opět rozlije úsměv. „Dobře, už jsem ho našla.“

„Ty si ho googlíš?“

„Jasně.“

„Ach bože, dej ten počítač pryč. Nemyslím, že se ti bude líbit, co se tam dočteš.“

Přejdu k lince, abych si zalila čaj. „Vidíš ho?“ zeptám se jí.

„Počkej.“ Slyším, jak v pozadí hraje muzika, zatímco Lara prochází svatebním veselím. „Jo, zase postává se svým kamarádem v horním patře.“

Stisknu rty. Teď lituji, že jsem nezůstala a trochu se s ním nesblížila. Přála bych si, abych nebyla takový zbabělec, ale v té chvíli mě to prostě hrozně zaskočilo.

„Tak jo, Lars, už tě nebudu zdržovat.“

„Charl?“

„Jo?“

„Jaký byl ten polibek?“

Cítím, jak mi rudnou tváře. „Lepší, než jsem čekala.“ To sice ani zdaleka nevystihuje skutečnost, ale nechci znít trapně.

„Zítřka se stavím, abych si vyslechla podrobnosti.“

„Tak jo, zatím.“ Zavěsím, usrknu si čaje a jdu si sednout zpátky k pultu. Projíždím jeho fotky a na čele se mi postupně prohlubuje zamračená vráska. Na každém snímku je s jinou ženou.

Všechny jsou nádherné. Většina fotografií byla pořízena v noci a jejich autory jsou paparazzi.

Modelky, herečky, poběhlice prahnoucí po slávě.

Ach...

Rozkliknu článek, který doprovází jednu z fotek.

Spencer Jones a supermodelka Amy Hallamová odchází z nočního klubu Vivid.

Spencer Jones opět potvrdil svou pověst playboye, když se ve středu večer nechal vidět s Amy Hallamovou.

Téhož dne odpoledne byl Spencer vyfocen na jachtě s Mirandou Eastmanovou, modelkou značky Victoria's Secret.

Kliknutím otevřu přiloženou galerii obrázků a zahledím se na fotografii, na níž Spencer opouští klub s Amy Hallamovou, drží ji za ruku a chystá se s ní nasednout do taxíku. Amy hraje v jednom sitcomu a je neskutečně krásná. Na fotce má oblečené kratičké zlaté šaty, které toho příliš nezakrývají. Je to série několika snímků. Na jednom z nich se na ni Spencer dívá, zatímco čekají na taxíka. Na dalším ji líbá a rukou ji přitom drží za zadek. Na tváři mu pohrává ten jeho přidržený úsměv. Na další fotografii spolu nastupují do taxíku.

Zcela určitě si ji tu noc odvezl domů.

Kliknu na další sérii obrázků. Tyto byly pořízeny na jachtě, ovšem tentokrát mu na nich dělá společnost topmodelka Miranda Eastmanová. Oděná je v černo-zlatých bikinách a dlouhé černé vlasy jí splývají na záda. Má naprosto božské tělo.

Fotogalerie obsahuje několik momentek. Na první drží Spencer Mirandu za ruku a pomáhá jí na palubu. Na následující fotografii ji má opřenou o zábradlí a líbá ji a na té další je Miranda natažená na zádech na ručníku. On leží vedle ní, rukou jí spočívá na břiše a shlíží na ni s tím samým drzým úsměškem ve tváři. Když se podívám, kdy byly snímky vyfoceny, zamračím se.

Pochází ze stejného dne. Odpoledne strávil na jachtě s Mirandou a večer si pak domů odvezl Amy.

Znovu si prohlédnu výraz na jeho obličeji – z očí mu doslova kouká neplecha. Je to ten samý výraz, který jsem na jeho tváři viděla dnes večer.

Odporné.

Zhluboka vydechnu a znechuceně zaklapnu počítač.

Napiju se čaje a hlavou mi náhle probleskne vidina, jak mě líbá na ruku a je celý okouzlující. Pff.

Díkybohu, že jsem zavčas utekla.

Mohla jsem skončit jako další zářez na jeho prohnílé posteli.

Znovu se mi vybaví ten jeho přidržený úsměv a přiměje mě k úšklebku. Lara měla pravdu, je to opovrženímhodný mizera... a já už chápu, proč mu to prochází. Je totiž naprosto úchvatný. Není divu, že na něj všechny ty ženy stojí frontu.

No, co se dá dělat, tímhle to asi končí.

Vyplouzím se po schodech do koupelny. Pustím sprchu, počkám, dokud z ní neteče pořádně horká voda, a pak se začnu svlékat, přičemž si svatosvatě slibuji, že na pana Spencera už v životě ani nepomyslím.

Vůbec nikdy.

* * *

Sedím u jídelního stolu a hledím do prázdna. Je neděle večer a my jsme právě dojedli večeři. Vedle sebe mám z každé strany jednoho bratra. Otec sedí v čele stolu. Ostatní mezi sebou vedou živý rozhovor, ale já jsem myšlenkami na míle daleko.

Sním o životě, ve kterém bych si nemusela dělat hlavu s tím, co si o mně myslí jiní lidé, ve kterém by pověst mé rodiny nehrála žádnou roli a ve kterém by můj bratr neměl zlomené srdce.

Ničí mě, když vidím, jak trpí.

Až otec zemře, panství i rodinné impérium by měl převzít můj nejstarší bratr Edward, protože je jeho prvorozeným synem. Zdá se, že vesmír ho k tomuto údělu vybavil ještě před jeho narozením. Je to silný muž – alfa – a vůdce. Se svým chladným, bezcitným a dominantním chováním bude své povinnosti určitě plnit na jedničku.

Můj druhý bratr, William, představuje jeho přesný protiklad. Je naprosto dokonalý – je to můj nejlepší přítel a podobá se mi víc než kdokoli na světě.

William pracuje jako doktor a smrt naší matky jím hluboce otřásla. Myslím, že se z ní stále ještě úplně nevzpamatoval. Je vůbec *možné* se z toho někdy vzpamatovat?

Nepříliš dlouho po matčině smrti se William zoufale zamiloval do jedné ženy. Doslova uctíval zem, po které chodila. Byla hvězdou každého večírku, holka z vyšší společnosti, a můj otec se dobře znal s jejími rodiči. Svatba proběhla v extravagantním stylu, dostala se na stránky všech plátků o dění ve společnosti a celkově to byla hotová pohádka.

Pak se jim narodilo dítě, syn jménem Harrison. Nyní má čtyři roky a je to celý jejich svět, s jeho příchodem se jejich životy staly perfektními. Tak to aspoň bylo, dokud se můj bratr jednoho dne nevrátil ze služební cesty o trochu dřív a nepřistihl svou ženu v posteli s jiným mužem. Ukázalo se, že to nebylo poprvé.

Zlomilo mu to srdce. Nám taky.

Otec ji vypudil z domu i z našich životů. Harrisona teď vidáme jen tehdy, když ho k nám William přiveze, což se stává spíš výjimečně.

Edward, můj nejstarší bratr, chová k Williamově ženě tak horoucí nenávisť, že se bojím, že kdyby ji spatřil někde na cestě, klidně by ji srazil. Celou naši rodinu to bolestivě zasáhlo. Jak se má člověk vyrovnat s nevěrou, zvláště když je s tou osobou stále ženatý? A to on je dodnes.

Zůstal s ní, protože nechtěl opustit syna. Nechtěl být tím, kdo manželství ukončí, a ona mu naslibovala hory doly, pokud s ní zůstane. Své pletky sváděla na to, že věčně pracoval.

Ale nejhorší, opravdu úplně nejhorší na tom je, že on ji pořád miluje.

Miluje ji tak strašně moc, že by obětoval všechno na světě, jen aby byla šťastná.

Vidím mu to na očích pokaždé, když se na něj podívám. Vidím, jak hluboce ho to zraňuje. Umírá pomalou smrtí, protože si je vědom, že láska ženy, kterou miluje, není tak čistá jako ta jeho.

Nikdy ho nemilovala a celý svět to ví.

Nám všem to způsobilo dosud nepoznanou trýzeň.

Ve skutečnosti jí šlo o peníze – ke svému značkovému kokainu potřebovala značkový životní styl. A taky ho dostala. Bydlí teď ve Švýcarsku, v obrovské vile, kterou si rozhodně nezaslouží.

Nenávidím ji.

Nenávidím ji tak hrozně moc, že mě to užírá ve dne v noci.

Matka by se obracela v hrobě, kdyby viděla, čím si William prochází.

Takové peklo si nikdy nezasloužil.

Jmenuje se Penelope – ta chodící, mluvící, ďábelská stvůra.

Ze zamyšlení mě vytrhne zvýšený hlas mého bratra.

„To tedy nevíš!“ zahromuje Edward.

Otec ztěžka vydechne a stiskne si kořen nosu mezi prsty. „Víš přece, že tam jet musíme.“

„Proč prostě nepřijedeš sem?“ zeptá se Edward Williama. „Je to šest týdnů.“

„Protože si nemůžu vzít volno. Ne každý pracuje pro tátu, víš?“

„Co?“ Zamračím se. „Moment, o čem to mluvíte?“ chci vědět.

„Musíme s otcem pracovně do Ameriky. Budeme tam šest až sedm týdnů, než objedeme všechna kasina. Chceme, aby William přijel sem a bydlel tady, zatímco budeme pryč,“ oznámí mi Edward.

Zmateně mezi nimi přelétnu pohledem. „Proč?“

„Nenecháme tě tu samotnou, Charlotte,“ konstatuje otec.

„Počkat, cože?“ zakaboním se. „To se dohadujete kvůli mně?“ Dočteně se opřu na židli. „Je mi dvacet čtyři. Dokážu se o sebe postarat.“

„Ne!“ zamítne to Edward. „Budeš muset jet s námi.“

„Nemůžu si vzít volno a výpověď *nedám*, Edwarde.“

„Prokristapána, není snad už stejně načase, abys té práce nechala a šla pracovat do rodinného podniku? Máme rodinné impérium, kterému by ses měla věnovat. Nemáš zapotřebí zabývat se charitou.“

„To, na čem pracuji, je sen naší matky,“ odseknou. „A ty mi nebudeš říkat, co mám dělat ani kde mám pracovat, Edwarde. Kromě toho tu se mnou bude Wyatt a personál. Dokážu se o sebe docela dobře postarat sama, abys věděl.“

„Neříkej jí, ať odejde z práce. Proč myslíš, že máš právo jí mluvit do toho, co má dělat?“ přispěchá mi na pomoc William.

Edward se k němu otočí a já vidím, jak v něm začíná vřít vztek. „Tak ty chceš mluvit o odcházení z práce?“ Ukáže prstem na Williama. „Ano, o tom si promluvme. Kdy kurva přijmeš zodpovědnost vůči téhle rodině a začneš pracovat pro náš podnik?“

„Edwarde,“ povzdechne si otec. „To stačí.“

„Nic takového neudělám,“ zavrčí William. „Nikdy. Mám v životě jiné cíle než kasina a vydělávání peněz.“

Zavřu oči a přiložím si prsty ze strany ke spánkům. A je to tu zase.

„Proč asi?“ oboří se na něj Edward. „Protože se schováváš kdesi v podělaným Švýcarsku s tou svojí děvkou.“

Vytřeštím oči. *To snad neřekl.*

„Protože se příliž bojíš ji přivést domů, aby náhodou neojela někoho dalšího.“ Znechuceně zavrtí hlavou. „Prober se a otevři oči, Wille. Touxhle dobou by už stihla ošukat deset chlapů. Kdy konečně pochopíš, co je ve skutečnosti zač? Odporná děvka.“

William vyletí ze židle a strčí bratra prudce do hrudi. „Drž hubu.“

„Příznej to!“ zařve Edward, zatímco otec vyskočí ze svého místa, aby od sebe bratry oddělil. „Nepřinesla téhle rodině nic než hanbu. Už tě ani nevidáme. Je nejvyšší čas, aby ses na ni vysral a vrátil se domů!“ doráží na něj.

Navzájem do sebe strčí, až se oba zapotácí dozadu. Na protější straně stolu se převrhne sklenice a roztříští se.

Všechn ten povyk zbucuje personál, který se najednou spěšně nahrne do místnosti. Není to poprvé, co se mí bratři kvůli Penelope uchýlili k fyzickému násilí. Když je William doma, jsou spolu vždycky na ostří nože.

William Edwarda opět hrubě dloubne do hrudi a probodne ho zlostným pohledem.

Svírá se mi z něj a z jeho bolesti srdce. „Wille,“ zašeptám.

„To stačí, Edwarde,“ zahřmí otec. „Takhle se svým bratrem mluvit nebudeš. Slyšíš?“

„Dělá se mi z tebe špatně, jak máš pořád potřebu se povyšovat. Do mého manželství se mi laskavě nesar. Do toho, co dělám se svou ženou, ti nic není.“ William se otočí na patě a nasupeně vypočoduje z místnosti.

„Willame, vrať se,“ zavolá za ním otec, ale William se nezastaví ani neohlédne a bere schody po dvou. Do rána bude zpátky ve Švýcarsku... jako vždy.

Obrátím se k Edwardovi a vyjedu na něj. „Proč to sakra děláš? Po každé, když se vrátí domů, tak ho musíš rozčlít. To proto ho už vůbec nevidáme!“ zaječím. „To proto zůstává s ní. Ty mu ani trochu nepomáháš. Ani v nejmenším.“

Otec se sesune zpátky na židli a zaboří hlavu do dlaní. Oči se mi zalijí slzami. „Jeď si do Vegas, Edwarde, a víš co, už se nevracej. Dělá se mi z tebe a toho tvého odsuzování nanic,“ zasyčím. „Tady nejde o tebe. Je načase, aby ses za bratra postavil, když tě potřebuje nejvíc.“

„Dokud s ní bude ženatý, tak se za něj nepostavím.“ Vzdorovitě zvedne bradu. „Vy dva se můžete před Penelope krčit, jak chcete. Já nic takového dělat nehodlám.“ Ukáže na mě a na otce. „Z našeho majetku nedostane jedinou mizernou pencí. O to se postarám, i kdyby to mělo být to poslední, co v životě udělám. Zatímco my se tady vybavujeme, mí právníci se ujišťují, že v závětech nezůstane sebemenší skulina.“

„To je to jediné, co tě zajímá?“ zvolám. „Na penězích nezáleží, Edwarde!“

Bože, tohle je beznadějná situace. Zvedá se mi z něj žaludek. Otočím se, rozhněvaně se vyřítím z domu a prásknu za sebou dveřmi.

„Charlotte?“ ozve se za mnou čísi hlas.

„Teď ne, Wyatte,“ utrhnu se na něj přes rameno, zatímco si rozzlobeně utírám slzy z očí.

Kolikrát nás už otcův personál slyšel, jak se kvůli Penelope hádáme? Bože, je to vážně trapné.

„Budeš chtít auto?“ zeptá se opatrně.

„Ne, půjdu pěšky. Děkuji.“ Ztěžka vydechnu a vykročím po cestě

směřem ke svému domu. Je to dobrý kilometr cesty, ale na nebi svítí jasný měsíc, takže je docela světlo.

Cítím, jak se Wyatt pomalu loudá za mnou, i když si dává pozor, aby mezi námi udržoval dostatečnou vzdálenost a ponechal mi prostor.

S každým krokem, kterým se vzdaluji od otcova domu, mě přemáhá větší a větší smutek. Přesně během takových nocí, jako je tahle, kdy v naší rodině zejí široké trhliny, mi matka chybí nejvíc.

Kdyby tu byla, k ničemu z toho by nedošlo.

Věděla by přesně, co Williamovi říct. Věděla by, jak usadit Edwarda. A otec by stále měl svou lásku.

Kdyby jen William miloval někoho hodného, kdo si ho zaslouží, pak by všechno vypadalo jinak.

Ovinu si paže kolem pasu a v duchu si představuji matčin usměvavý obličej. Dávala nám všem tolik lásky a naděje.

Kéž bys tu byla, mami.

Všechno by bylo jinak. Všechno by bylo lepší.

* * *

Je čtvrtek a už se pomalu stmívá, když se svými třemi kolegyněmi odcházím z práce. Pracuji pro dobročinnou organizaci s názvem Philanthropic Society v Nottinghamu. Naším úkolem je získávat peníze pro zdejší charity. Má matka byla členkou správní rady, a když zemřela, chtěla jsem za ni dokončit projekt, na kterém v té době pracovala. Nikdy jsem neměla v plánu tu zůstat dlouhodobě, ale z nějakého důvodu to tak dopadlo. Abych řekla pravdu, myslím, že zde setrávám, protože ve mně to zaměstnání stále budí pocit blízkosti k mámě. Každý, kdo tu pracuje, ji znal, a často se tady o ní mluví.

Zatímco mezi sebou klábosíme o uplynulém dni, zamkneme budovu a všechny čtyři vyjdeme na ulici. Dnes to byl jeden z těch šílených dnů. Měly jsme končit před hodinou. Je šest večer a my teprve odcházíme.

„Charlotte?“ zavolá na mě čísi hluboký hlas. Překvapeně se otočím.

„Pane Spencere.“ Zamračím se.

Opírá se o strom vedle chodníku. Žaludek mi v břiše okamžitě udělá kotrmelec.

Má na sobě modré džíny, které mu přiléhají k tělu na všech správných místech, tmavě modré sako a pod ním bílé tričko. Jeho světlé vlasy jsou nahoře trochu delší a rozcuchané. Velkýma modrýma očima se vpíjí do těch mých a s tou svou hranatou bradou vypadá, jako by vypadl z titulní stránky časopisu.

Bože, je nádherný.

Zalétne pohledem k mým kamarádkám z práce, čímž mi připomene, že ty čekají, co řeknu.

„Tak zatím, holky,“ zamumlám, naprosto rozhozená tím krasavcem před sebou.

„Ahoj,“ zavolají svorně. Neujde mi, jak si přitom Spencera zkoumavě prohlíží v celé jeho úchvatnosti. Usměju si, když si představím, jakými otázkami mě zítra zasypou. Já sama mám také pár otázek, jako například *Co tu proboha dělá?* Mé spolupracovnice se postupně rozedlou ke svým autům a zmizí z dohledu.

„Co tu děláte?“ zeptám se.

Zadívá se mi do očí. „Čekám na vás.“

Kousnu se do spodního rtu a srdce se mi v hrudi rozbuší jako splašené. Od minulé soboty nemyslím na nic jiného než na něj. Ten jeho polibek se mi vpálil do duše a spolu s dotekem jeho pevného těla na mně zanechal nesmazatelnou stopu.

Mrkne na hodinky. „Vlastně už dvě hodiny. Je tu kurevská zima, abyste věděla.“

Ušklíbnu se. „Proč jste prostě nezaklepal na dveře?“

„Nechtěl jsem působit moc zoufale.“ Pokrčí rameny. „Říkal jsem si, že to, že jsem vás jako správný detektiv vypátral, vzal si volno v práci a pak jel dvě hodiny, jen abych se pokusil se s vámi setkat, bude působit zoufale až dost.“

Usměju se, ačkoli mám nervy na pochodu. Cosi na něm je. Přemýšlela jsem, jestli jsem si to tehdy v noci jen nepředstavovala.

Vůbec ne. Mohu potvrdit, že je to opravdu velmi výjimečný mužský exemplář.

„Nezašla byste si se mnou na večeři?“ zeptá se tiše.

Přejedu pohledem po ulici a potom zabloudím očima naproti přes cestu, k autu, kde na mě čeká Wyatt.

„Ehm...“

Spencer mezitím čeká na moji odpověď a tvář se mu pomalu roztáhne do svůdného úsměvu. „To jsem opravdu tak nepřitažlivý, Charlotte, že o tom musíte takhle usilovně přemýšlet?“

Způsob, jakým vyslovuje slovo Charlotte, je tak...

Zazvoní mi telefon a na displeji se rozsvítí jméno Wyatt. Do háje. „Omluvte mě na minutku.“ Zvednu prst. „Haló.“

„S kým to mluvíš?“ vyptává se Wyatt.

Zvednu pomalu oči k tomu překrásnému muži, který stojí přede mnou. „S kamarádem,“ odpovím, rozladěná, že mi Wyatt volá i kvůli obyčejné konverzaci.

Už mám těch nesmyslů plné zuby.

Spencer mě zamračeně pozoruje.

„Kdo to je? Potřebuju znát jeho jméno.“

„Nikommu ani slovo, prosím.“

„Řekni mi jméno a nikdo se nic nedozví.“

Kruci, proč musí být můj život tak ztraceně komplikovaný? Hodí ho do vyhledávání, aby si prověřil jeho trestní rejstřík, vím to.

„Jmenuje se Spencer Jones a jdu s ním na večeři. Dnes večer už tě nebudu potřebovat. Můžeš jet domů,“ oznámím mu podrážděně. *Jestli jsem se nechystala jít se Spencerem předtím, tak teď už rozhodně ano, jen abych tě našla.*

Spencerovi se v obličeji mihne známka uspokojení.

„Vždyť víš, že to nemůžu udělat,“ odpoví Wyatt. „Budu venku v autě, kdybys mě potřebovala.“ Zavěsí.

Rozčileně zaskřípu zuby. Protiví se mi, jak mě neustále sledují. Nemám ani trochu soukromí.

„Všechno v pořádku?“ zajímá se Spencer.

„Ano.“ Přinutím se k úsměvu a letmo pohlédnu k autu. „To byla moje ochranka, omlouvám se. Je to velmi nepříjemné, i pro mě.“

„Takže vy máte doopravdy ochranku?“ Spencer střelí pohledem přes cestu k Wyattovi. „Ha, to se podívejme. Já si myslel, že si ze mě utahují.“

„Co tím chcete říct?“ nechápu.

„Na svatbě mi říkali, že se mi k vám nepodaří ani přiblížit, protože máte vlastní stráž. Popravdě jsem si myslel, že tím myslí vašeho bratra.“

Zahanbeně sklopím hlavu. Bože, copak to teď vědí všichni? To jsem netušila. „Promiňte, vím, že to není normální.“

Spencer si strčí ruce do kapes a pak se společně dáme do kroku. „Proč potřebujete ochranku?“

Vyrazíme směrem ke čtvrti s restauracemi. „Můj otec je...“ Odmlčím se, protože to nerada říkám. „Zámožný a neustále se strachuje o mou bezpečnost.“

„Co se stane, když vás na večeri políbím?“

Zasměju se a nadzdvihnu obočí. „To je od vás velice smělé, pane Spencere.“

„Spenci,“ opraví mě. „Moji přátelé mi říkají Spenci. Už bychom si mohli tykat.“

„Spenci.“ Usměju se.

„Jak říkají tobě?“

„Charlotte,“ odpovím bez zaváhání.

„Tak ty takhle, jo?“ Protáhne svou paži pod mou. „Jak ti říkají kamarádi?“

„Chceš být můj kamarád?“

„Možná.“

Působí v mé přítomnosti tak uvolněně, že mě to přiměje k dalšímu úsměvu. Chová se velmi důvěrně a nezdá se být ani trochu v rozpacích.

„Opravdu jsem si myslel, že celá ta záležitost s ochrankou byla vtip,“ prohodí ledabyle.

„Kéž by.“ Ohlédnu se na Wyatta, který sedí v autě a oba nás pozoruje. „Vadí ti, že nás sleduje?“

„Přijde na to.“

„Na co?“

„Co se stane *doopravdy*, pokud tě políbím? Co udělá?“

Znovu se usměju. „Nejspíš tě zmlátí do bezvědomí,“ dobírám si ho. Popravdě řečeno nemám tušení, protože Wyatt mě ještě nikdy nikoho líbat neviděl.

Spencer se zastaví a otočí si mě k sobě. „Co když to udělám v soukromí?“

Zahledíme se jeden druhému do očí.

Co to na tom chlapovi je? Jde přímo k věci. Ještě nikdy jsem nikoho, jako je on, nepotkala. Působí tak sebejistě.

„Můj soukromý čas je zcela soukromý.“ Pousměju se na něj.

Vzduch mezi námi zapraská.

„Celý týden myslím jen na tebe,“ prohlásí.

V břiše mě nervózně zašimrá a já si nejsem jistá, co na to říct. Otočím se a znovu propletu svou paži pod jeho. Zatočíme za roh na hlavní ulici ve městě.

„Kam jdeme?“ zeptá se a rozhlíží se kolem.

Mávnou rukou na opačný konec ulice. „Kousek odtud je restaurace.“

Vezme mě za ruku a zvedne ji, aby mě políbil na její hřbet.

Zalétnu očima k Wyattovi, který nás zpovzdálí pomalu následuje v autě. Víím, že nás stále vidí. Připadá mi divné být s mužem, zatímco se na nás Wyatt dívá.

„O toho se nestarej, starej se o mě,“ pronese Spencer. Oči se mu něžně zalesknou, když na mě pohlédne a mile se usměje. Evidentně vidí, jak je mi nepřijemné, že nás Wyatt sleduje.

Bože, je úžasný.

„Takže tady bydlíš? V Nottinghamu.“

Přikývnu. „Mhm.“

„Moc pěkné.“

Zaculím se a srdce se mi rozbuší ještě rychleji. *Úplně jako ty*, pomyslím si v duchu.

Dorazíme do restaurace, vejdemo dovnitř a postavíme se k pultu.

„Stůl pro dva?“ požádá Spencer kolemjdoucího číšníka.

„Jistě, pane. Tudy prosím,“ vyzve nás číšník s úsměvem.

Spencer mi odsune židli a já se posadím.

Směnu má zrovna Robert, můj známý, který tu pracuje. Sotva mě spatří, zazubí se. „Ahoj, Lottie.“

„Ahoj, Robe,“ odpovím a otevřu jídelní lístek.

Spencer si také otevře jídelní lístek. „Kdo to je?“ zeptá se a předstírá, že ho to nijak zvlášť nezajímá.

„Můj bývalý manžel.“

Spencer okamžitě zvedne oči.

„Dostala jsem tě.“

„Nevěděl jsem, že jsi komediantka,“ odvětlí suše. „On ti může říkat Lottie, a já ne?“

„Komediantství je jedním z mých skrytých talentů.“ Ušklíbnu se a dál si čtu menu. „A pro tebe jsem v téhle chvíli Charlotte.“

Zadívá se mi do očí a po tváři mu přelétne úsměv. Skoro jako by právě přijal nějakou nevyřčenou výzvu, o které já nic nevím. „Tak to abych ho přidal na seznam,“ zamumlá.

„On existuje nějaký seznam?“

Nespouští oči z menu. „Existujete *dlouhý* seznam.“

„Co na něm je?“

„Jak jsi úžasná a kdovíco ještě.“

Skousnu si ret a chvíli ho pozoruji. Lara měla pravdu, je zkrátka k sežrání.

Robert přijde k našemu stolu. „Vybrali jste si?“

Spencer se zahlubá do menu a vzápětí zvedne oči ke mně. „Jak daleko je odsud tvůj dům?“

„Moc daleko ne.“

„Dobře, dáme si víno?“

Přikývnu. Na čtvrtěk to působí strašně dospěle. „Tak jo.“

„Co mají v nabídce dobrého?“ Zamračí se a prohlíží si možnosti.

„Ten Cabernet Sauvignon Aloft je dobrý,“ zašeptám nervózně. Cítím se vedle něj jako malá stydlivá holka.

„Dobře, tak bychom si vzali jednu láhev, prosím.“ Zavře nápojový lístek a podá ho číšníkovi. „Jídlo si objednáme za chvíli.“

Robert odejde a Spencer spočine očima na mém obličejí.

„Proč jste tady, pane Spencere?“ vyzvídám.

Pousměje se, nakloní se nad stůl a proplete si prsty pod bradou. „Chtěl jsem tě vidět.“

„Proč?“

„Neustále na tebe myslím.“

Hlasitě polknu.

Těší mě, že mě chtěl vidět.

Donesou nám vodu. Objednáme si jídlo a poté sedíme naproti sobě v relativním tichu. Ani jeden z nás neví, co říct.

„Kolik ti je let, Charlotte?“ zeptá se tiše.

„Já myslela, že už jsem na tuhle otázku odpověděla. Mnohem méně než vám, pane Spencere.“ Zaculím se na něj.

„No, mně je dvacet pět,“ prohlásí vážně. „S třinácti lety zkušeností.“

V duchu si to spočítám. Je mu třicet osm.

„A mně je dvacet čtyři... s *nulovými* zkušenostmi.“

V očích mu spokojeně zajiskří. Možná si myslel, že jsem ještě mladší.

Opět popjíme v nepřijemném tichu.

„Máš přítele?“

„Ne.“

Svraští čelo ve snaze najít správná slova. „A nejsi potají zamilovaná do svého bodyguarda?“

„V žádném případě. Příliš se díváte na filmy, pane Spencere,“ zasměju se.

S předstíranou úlevou si položí ruku na hrud. „To rád slyším. S bodyguardy a podobnými individui se nemůžu měřit.“ Zamrká na mě. „I když umím karate.“

Oba se dáme do smíchu a poté na sobě zůstaneme viset očima. Panuje mezi námi jakási vzájemná náklonnost. Mně se na něm líbí, jak se mnou hovoří zcela bez zábran, jako by mě znal. Ale možná je to tím, že má se ženami už tolik zkušeností. Není v mé společnosti

nervózní jako většina mužů a jeho sebevědomí na mě působí velmi atraktivně.

Dala bych všechno za to, abych věděla, co se mu honí hlavou.

„Na co myslíš?“ zeptám se.

„Přijde na to.“ Nakloní se dopředu.

„Na co?“

„Snažím se v duchu vydedukovat, jak velké mi hrozí nebezpečí, že skončím rozmlácený na kaši, když tě políbím.“

Ostýchavě se usměju.

Stálo by to za to.

Náš okamžik naruší číšník, který nám přinese láhev vína. Vytáhne korek a každému nám nalije trochu do sklenice.

„Děkuji.“ Napiju se. „Hmm.“ Zadíívám se na rubínově rudou tekutinu ve skleničce. „Moc dobré.“

Spencer pozvedne sklenici do vzduchu. „Připijeme si.“

„Na co?“ chci vědět.

Pohlédne mi zpráma do očí. „Na naše první rande.“

Pousměju se.

„Nechť následují mnohá další,“ zašeptá temně, přitukne si se mnou a napije se. „Víš, v pondělí ráno jsem si tvoje jméno napsal do diáře.“

Usměju se. „Proč?“

„Protože když něco chci, napíšu si to,“ opáčí s úšklebkem.

Zahihňám se. „To není ani trochu úchylné.“

Uchechtne se.

Dám si další hlt vína a na chvíli se zamyslím. „Můžu se tě na něco zeptat?“

„Na cokoli.“

„Proč jsi za mnou jel takovou dálku, aniž bys nejdřív zavolał?“

„Protože jsem věděl, že kdybych zavolał, nechtěla by ses se mnou sejít.“

Pohledem sklouzne k mým rtům a pak se mi opět zadívá do očí. Číšř z něj hlad, jaký jsem ještě nikdy z nikoho necítila. Vzduch mezi námi je najednou plný elektřiny. Bože, z toho, jak se na mě dívá, úplně hořím.

„Ublížil ti někdo v minulosti?“ vyptává se.

Zmateně na něj pohlédnu. „Co tím myslíš?“

„Fyzicky, ublížil ti někdo?“

„Cože? Ne.“ Svrážím čelo. „Proč se mě na to ptáš?“

„Měl jsem dojem, že jsem tě v sobotu večer vyděsil.“

Zahanbeně sklopím hlavu. Víím, že tím naráží na ten moment, kdy jsem ucítila jeho erekci. Upřímně řečeno mě to skutečně polekalo, ale štvě mě, že to poznal.

„Nevěděla jsem, kde je otcova ochranka,“ vypravím ze sebe. „Já takové věci na veřejnosti nedělám.“

Podívá se mi do očí a natáhne se přes stůl, aby mě vzal za ruku. „A co v soukromí, Charlotte? Jaké věci děláš v soukromí?“

Chvilí jeden na druhého upřeně hledíme. Co bych tak mohla říct, aby to neznělo promiskuitně? „Soukromé věci,“ hlesnu.

„Rád bych s tebou někdy strávil čas v soukromí.“

Odtáhnu se a opřu se na židli dozadu, pohoršená jeho nestydatostí. „To jste tady jenom kvůli sexu, pane Spencere?“

Zamračí se. „Přestaň mi tak říkat a vykat mi.“

„Jmenuješ se tak přece, nebo ne?“

„Jo, ale takhle mi říkáš, když mě od sebe odstrkuješ.“

„Položila jsem ti otázku, nic víc. O žádné odstrkování nešlo.“

„Přitahuješ mě, ano.“

„Na to jsem se neptala.“

„Jsem tady jenom kvůli sexu? Ne. Přemýšlel jsem o tom, jaké by to bylo mít s tebou intimní styk? Ano.“

Intimní styk.

Zůstanu na něj zírat a dech se mi zadrhne v hrdle. Za celý můj život je to první muž, který měl kdy odvahu se mnou flirtovat. Najednou si uvědomím, že dokážu stěží zadržet úsměv. „Proč?“

„Jsi krásná a jiná než většina žen.“

„Takže ty se stýkáš pouze s krásnými ženami?“ vyzvídám. „Jenom mě zajímá, co takového muže, jako jsi ty, láká, to je vše.“ Pokrčím rameny a tiše doufám, že jsem nezašla příliš daleko.

Usměje se a znovu mě na stole chytí za ruku. „Klidně se mě ptej, na co chceš. Nemám co skrývat. Jsem velice upřímný. Možná až moc.“

„Chodíš tedy jenom s krásnými ženami?“ zopakují svou otázku. Bože, jak jsme se k tomuhle tématu dopracovali?

„Chodím jen s ženami, které připadají krásné *mně*.“ Pokrčí čelo a na okamžik se zhloubá. „I když poslední dobou začínám mít poněkud různorodý vkus.“

„Jak to?“

„Když je některá jenom krásná a nic víc, už mi to nestačí.“ Nadzdvihne mi ruku a políbí mě na konečky prstů. Cítím ten dotek až v prstech na nohou.

Hledím na něj a nedostává se mi slov, ačkoli bych mu toho chtěla tolik říct.

„Tak třeba ty,“ pokračuje. „K tobě mě přitahovaly věci, kvůli kterým jsem už týden málem nezamhouřil oka.“

„Například?“

„Jsi přirozeně ženská. Sálá z tebe sebevědomí, ale přitom...“ Odmlčí se. „Když jsem se tě dotkl, bála ses mě.“

Hledím na něj, srdce mi bije jako o život a z úst mi stále nevychází ani hláška.

„Hádám, že jsi velmi inteligentní a pohotová, ale tvůj bratr tě střeží ve slonovinovém paláci, aby se k tobě nedostali žádní muži, což znamená, že rozhodně nespíš s kdekým.“

Jak to ví?

„Řekl bych, že se nejspíš provdáš za někoho, koho ti vybere rodina, někoho extrémně bohatého, s kým budeš žít život v přepychu – takový život, jaký se od tebe očekává.“

Zakloním se na židli, popuzená jeho domněnkami... především proto, že jsou trefné.

„Tak o tomhle celý týden přemýšlíš?“ Napiju se vína. „A já si myslela, že si budeš představovat, jak mě uspokojit během toho intimního styku, o kterém jsi mluvil.“ Znechuceně zakoulím očima. „Zklamal jsi mě, Spencere Jonesi.“

Zasměje se hlubokým, hlasitým smíchem, který mi pronikne až do morku kostí. „Nepotřebuju si představovat, jak tě uspokojit v posteli. To vím zcela bez pochyb.“

Ach, ten chlap se mi líbí. Tolik se liší od všech ostatních, které jsem dosud potkala.

„No, v jedné věci se pleteš,“ řeknu. „Pokud se někdy rozhodnu vdát, provdám se z lásky a má rodina s tím nebude mít co do činění. A co ty, Spencere? Proč jsi v osmatřiceti letech stále svobodný?“

S úsměvem se opře na židli. „No, tak to je otázka za milion dolarů. Mohl bych ti nakecat nějaké kraviny o tom, že jsem ještě nenašel tu pravou.“

„Kraviny?“

Pokrčí rameny. „Našel jsem tu pravou. Nacházím tu pravou v jednom kuse.“

„Ale?“ Takovou odpověď jsem zdaleka nečekala.

„Nenašel jsem nikoho, kdo by mi stál za to, abych sváděl boj sám se sebou.“

„Sváděl boj sám se sebou?“ podivím se. „Tomu nerozumím.“

„Těžko se to vysvětluje.“

Poposednu si na židli dopředu, fascinovaná mužem před sebou. „Zkus to.“

Rty se mu pomalu roztáhnou do sexy úsměšku, než k nim přiloží sklenici s vínem. Tmavé oči přitom upírá do těch mých. „Nečekal jsem, že dnes povedeme takovýhle rozhovor.“

„Nápodobně,“ zaculím se. Je to příjemně upřímná konverzace.

Tiše si povzdechne. „Miluju ženy, miluju sex a miluju svoji nezávislost.“

Zdržím se reakce.

„A nemám ve zvyku ubližovat lidem, takže to radši neriskuju.“

„Neriskuješ?“

„Nemohl bych s někým chodit, být do té osoby zamilovaný a pak ji podvádět. Takový prostě nejsem. Proto jsem se rozhodl se zatím nevázat pouze k jedné ženě.“

„Ale kamarádky s výhodami máš?“

„Ano.“

„Chceš, abych byla jednou z nich?“

Po tváři mu přelétne zamračený výraz. „Překvapivě... ne.“

„Tak co ode mě tedy chceš?“

Zahledí se na mě. „Na to se tedy právě snažím přijít.“

Vzápětí ke stolu dorazí naše jídlo a my se do něj mlčky pustíme. Spencer působí uvolněně, zato v mé hlavě to víří o sto šest. Co má být sakra tohle rande zač? Co ode mě vlastně chce? Dlouhou chvíli jím v tichosti, zatímco namáhám mozek hledáním jakékoliv logické odpovědi...

A pak mi konečně svitne.

Takhle on to dělá.

Takhle svádí ženy k tomu, aby se s ním nezávazně vyspaly. Chová se tak upřímně a srdečně, že byste se samy hned nejradši staly jednou z těch jeho kamarádek s výhodami... protože vás přece ujistil, že vám nehrozí, že by vám nějak ublížil.

Všechny ty ženy moc dobře vědí, do čeho jdou, a je jim to jedno.

A já bych v tuhle chvíli dala nevím co za to, aby mě vzal domů na ten jeho takzvaný intimní styk. V duchu se mi opět vybaví jeho fotografie z Googlu s různými ženami a já se oklepu. Stát se jednou z těch hlupaček je to poslední, co potřebuji.

Nech toho.

Nenech se těmi kecy obalamutit.

Je to hráč... a umí v té hře chodit.

Musím změnit téma. „Co děláš za práci, Spencere?“

„Spenci,“ opraví mě.

„Spenci,“ usměju se s plnou pusou.

„Vlastním ocelárny a navrhuju mrakodrapy.“

Svraštím obočí a pokračuji ve žvýkání. „Jak ses k tomu dostal?“

„Můj kamarád, Sebastian, je architekt. Kdysi zápolil s jedním návrhem a probíral to se mnou. Já se tím začal zabývat důkladněji a přitom jsem objevil díru na trhu, a tak jsem vymyslel nový druh oceli,

což mě následně přivedlo k navrhování mrakodrapů. Nyní dodávám do většiny vyspělých zemí na světě a pracuje pro mě zhruba čtyři sta zaměstnanců.“

S úsměvem pozoruji, jak náhle celý ožívá. Je na sebe hrdý. Pozvednu k němu sklenici a on si se mnou přitukne. „Skvělá práce,“ pronesu uznale „To je úžasné.“

„Děkuju. Byla to dřina dostat se tam, kde jsem. Jakou práci děláš ty?“ zeptá se.

„Vystudovala jsem práva a obchod a pak jsem šla pracovat na dobročinném projektu, který má matka velmi milovala. Tomu se věnuji doteď.“

„Svůj titul nevyužíváš?“

„Ne, bohužel ne.“ Pousměju se. „Jednoho dne na něj snad taky dojde. Mám takový bláznivý nápad, který možná skutečným, až nastane správný čas.“

Oplatí mi úsměv a otře si koutky úst ubrouskem.

„A co tvá rodina? Pověz mi o nich,“ vyzvídám.

„Mám sestru a bratra. Sestra je teď žena v domácnosti, bratr chirurg. Máma bydlí kousek od Londýna. Vídám je v jednom kuse.“

„A tvůj otec?“

„Parchant, na kterého bych se neobtěžoval ani plivnout,“ odvětlí chladně. „O třináctých narozeninách jsem si oficiálně změnil příjmení na Jones... matčino příjmení.“

Opřu se na židli, zaskočená jeho nenadálou jízlivostí. „Nevycházíte spolu?“

„K smrti ho nenávidím.“ Lokne si pití. „Další téma, prosím.“

„Aha.“ Napiju se vína. Jeho nevraživost k otci mě zaráží. Zajímaloby mě, co za ní vězí. Ještě nikdy jsem nepotkala nikoho, kdo by nesnášel vlastního otce.

„Povídej mi o svojí rodině,“ vybídne mě, očividně zoufale touží stočit řeč jiným směrem.

„No, bydlím na otcově panství, kde mám vlastní dům.“

S lehkým úsměvem na rtech poslouchá a popíjí u toho víno.

„Mám dva bratry. Edward má sice srdce ze zlata, ale tak úzkostlivě se stará o mé bezpečí, až je to skoro nesnesitelné. Můj druhý bratr, William, bydlí ve Švýcarsku se svou ženou a dítětem.“

„William nepracuje pro tvého otce?“

„Ne, s Edwardem spolu moc nevychází. Edward nenávidí Williamovu ženu.“

„Aha.“ Zamračí se. „A tvoje matka?“

Srdce se mi sevře žalem, a než stačím nasadit odvážný výraz, do očí mi vyhrknou slzy. „Má matka zemřela před pěti lety při automobilové nehodě.“

Tvář mu povadne.

„Velmi se mi po ní stýská.“

Natáhne se přes stůl a chytne mě za ruku. „To je mi líto.“

„Mně taky.“ Ocením jeho laskavé gesto vděčným stiskem ruky.

„Můj ty bože,“ zamumlá si spíš sám pro sebe, když se na židli zase narovná. „Tak já sem jedu, abych se tě pokusil okouzlit, a jediné, co se mi zatím povedlo, je zavést rozhovor na morbidní věci a oznámit ti, že jsem sukničkářský dareba, kterému se nedá věřit. Moje mistrovská taktika rozhodně upadá.“

Zahihňám se a zvednu sklenici s vínem. „Alespoň jsi velice milý dareba.“

Opět na sobě navzájem ulpíme očima a vzduch mezi námi se zatetelí. Pousměje se. „Jsi ještě krásnější, než si vzpomínám, Charlotte. Jsem rád, že jsem přijel.“

„Já taky,“ hlesnu.

Dojíme večeri a poté si dopřejeme dezert. Nestačím se divit, jak snadno spolu vycházíme. Je vtipný, duchaplný a zdaleka ne takový, jakého jsem si ho představovala.

„Pane, chtěl bych vás jen upozornit, že bar bude brzy zavírat. Dáte si ještě něco?“ osloví nás číšník.

Překvapeně se Spencerem vzhledneme. Kam se celý večer poděl? Připadá mi to, jako bychom sem sotva došli.

„Ne, už půjdeme,“ odpoví Spencer.

Dopijeme a on zaplatí účet. Pak mě vezme za ruku a společně vyjdeme ven. Když tam uvidím v autě sedět Wyatta, rázem mě naplní pocit provinilosti. Ještě nikdy jsem ho nenechala čekat kvůli tomu, že bych byla na rande.

Aspoň že otec s Edwardem jeli dnes večer do Londýna na pracovní akci a nejsou doma.

„Kde máš dům?“ zeptá se Spencer, zatímco kráčíme po ulici. Zmáčkne tlačítko na klíčních a opodál se rozsvítí přední světla sportovně vylížejšího maserati.

„Hned za městem.“ Když dorazíme k extrémně nízkému vozu, neubráním se úsměvu. „To je tvoje auto?“

„Jo,“ zakření se rozpustile.

„Mělo mě napadnout, že budeš mít nějaký frajerský bourák.“

Blýskne po mně jedním ze svých oslnivých úsměvů a otevře mi dveře. Cítím, jak se rozplývám.

„Jasně, protože ten bentley, ve kterém se vozíš ty, je tak strašně ne-nápadný,“ opáčí suše.

Se smíchem se svezu na sedadlo. „To auto nepatří mně, ale otcí.“

Spencer nastartuje a vyjede na silnici.

„Tak co teda řídíš ty?“ zajímá se.

Kousnu se do rtu a zaváhám.

Letmo na mě pohlédne. „Tebe všude vozí ten tvůj sekuriták v tom velkém černém mercedesu, co?“

Rozpačitě pokrčím rameny. „Tak nějak.“

Svráští čelo a zamyšleně si okusuje nehet na palci. Oči přitom nespouští ze silnice. „Jak to můžeš vydržet?“

„Co?“

„Nemít žádnou svobodu, být věčně pod jejich dohledem.“

Zamračím se na něj. „Co tím myslíš?“

„Vědí, kde trávíš každou minutu každého dne. Jak to můžeš vydržet? To se necítíš spoutaná, netoužíš se osvobodit?“

Píchne mě u srdce. Je to první člověk, který mi kdy projevil pochopení. „Víc, než si dokážeš představit,“ povzdechnu si smutně.